

DUMINICA MIRONOSIȚELOR ÎN VECHEA ARIMATEE (REMLI)

Duminică 9/22 aprilie 2018, Duminica Mironosițelor, Patriarhia a prăznuit în Remli (vechea Arimatee) pogorârea de pe Cruce și îngroparea Domnului de către Iosif, sfetnicul ales din Arimateea (azi Remli) care a îndrăznit să intre la Pilat și să ceară trupul Lui (Cf. Marcu 15, 43, 46).

Prăznuirea acestei sărbători a fost prezidată de Preafericitul Părintele nostru Teofil III, Patriarhul Ierusalimului, având ca împreună-liturghisitori pe Preasfințiții Arhiepiscopi Damaschin al Iopiei, Aristarh al Constantinei și Ioachim – Mitropolitul Elenupolei, precum și ieromonahi aghiotafiți, între care Arhimandriții Ieronim, Calist și Macarie, preoți din împrejurimile Remliei, Arhidiaconul Marcu și diaconul Anastasie, în prezența reprezentanților Ambasadei Greciei la Tel-Aviv. A cântat corul comunității din Remli. Au luat parte la Liturghie și Egumenul Mănăstirii – Arhimandritul Nifon și numeroși credincioși ortodocși.

Către aceștia Preafericitul a ținut această predică în limba greacă:

„Să laude neamurile și popoarele pe Hristos, Dumnezeuul nostru, Care a răbdat de bunăvoie Crucea pentru noi și în iad trei zile a rămas; și să se închine Învierii Lui celei din morți prin care s-au luminat toate marginile lumii”, cântă imnograful Bisericii.

Iubiți frați în Hristos,

Evlavioși creștini,

Se bucură și se veselește străvechea și biblica noastră cetate Arimateea de participarea ei la Pătimirea pe Cruce și la Învierea purtătoare de lumină a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, prin ucenicii ascunși dar credincioși ai lui Hristos, Iosif și Nicodim, care s-au făcut propovăduitori ai îngropării celei de trei zile și ai sculării din morți a lui Hristos.

Aceasta o arată cât se poate de limpede sărbătoarea de astăzi și ziua pascală a Domnului în care se cinstește pomenirea Sfintelor Femei Mironosițe și a credincioșilor ucenici ai lui Hristos, Iosif și Nicodim, martorii nemincinoși ai îngropării și Învierii Lui, după cum mărturisește Evanghelistul Marcu zicând: „În vremea aceea, venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Și, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe Cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului” (Marcu 15, 43, 46).

Iosif din Arimateea, sfetnicul ales, se distinge prin acestea două: Pe de o parte aștepta Împărăția lui Dumnezeu, adică a Domnului nostru Iisus Hristos, pe de altă parte el L-a așezat pe Hristos Cel răstignit în propriul său mormânt care era „săpat în stâncă”. Împreună-mărturisitor cu Iosif a fost Nicodim, „cel care venise la Iisus mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă și aloe” (Ioan 19, 39).

Atât Iosif cât și Nicodim au recunoscut în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce propovăduia Împărăția lui Dumnezeu, după cum mărturisește și Evanghelistul Ioan: „Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este, și ce este născut din Duh, duh este” (Ioan 3, 5-6) și, mai explicit: „Adevărat îți zic, Nicodime – a spus Iisus – dacă nu se naște cineva duhovnicește prin Sfântul Botez și prin Sfântul Duh, Care în chip nevăzut

lucrează renașterea omului, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Tot ceea ce s-a născut prin naștere firească, din trup, este la rândul lui trup și nu poate să intre în această Împărăție duhovnicească. Iar ceea ce s-a născut din Duhul Sfânt este entitate și personalitate duhovnicească și se va bucura de Împărăția duhovnicească a lui Dumnezeu.”

Cu alte cuvinte, iubiții mei frați, Învierea cea din morți a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos prin care „toate marginile lumii s-au umplut de lumină”, după cum spune imnograful, nu este altceva decât Împărăția lui Dumnezeu în care toți oamenii sunt chemați să intre. Învierea lui Hristos vestește biruința morții lui Hristos asupra morții purtătoare de stricăciune pe care a adus-o păcatul, după cum cântă Biserica lui Hristos: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le” și: „Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi”, și, de asemenea: „O, Paștile cele mari și preasfințite, Hristoase! O, Înțelepciunea și Cuvântul și Puterea lui Dumnezeu, dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine mai adevărat în ziua cea neînserată a Împărăției Tale”.

Ziua cea neînserată a Împărăției lui Dumnezeu este mântuirea omului, adică părășia lui la învierea firii omenești îndumnezeite a lui Hristos. Hristos este Cel Care, prin Învierea Sa, a înălțat și a îndumnezeit firea noastră omenească, după cum atât de bine spune imnograful: „Surpând toată puterea morții, Fiul tău, Fecioară, cu Învierea Sa, ca un Dumnezeu tare, ne-a înălțat și pe noi împreună cu El și ne-a îndumnezeit. Pentru aceasta Îl lăudăm în veci.”

Această realitate, anume înălțarea și îndumnezeirea noastră prin Învierea lui Hristos, o trăim și o înțelegem noi, creștinii, în Biserică, care constituie trupul tainic al lui Hristos în lume. Spunem aceasta pentru că Împărăția lui Dumnezeu, pe care a arătat-o Hristos pe pământ, nu înseamnă a mânca și a bea după voie, ci înseamnă dreptatea și pacea și

înțelegerea cu frații noștri și cu semenii noștri, precum și bucuria pe care o dăruiește Duhul Sfânt. „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt. Iar cel ce slujește lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni” (Romani 14, 17-18), propovăduiește dumnezeiescul Pavel. Iar în altă parte înțeleptul Pavel spune: „Fraților, carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea” (1 Corinteni 15, 50).

Explicând aceste cuvinte ale Apostolului Pavel, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Câtă vreme trupul omenesc este carne și sânge, adică este muritor și stricăcios, nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă că doar noi, mădularele credincioase ale Bisericii, prin participarea noastră la viața monastică și la lucrarea ei liturgică sau euharistică, putem să pregustăm în chip înțelegător Împărăția cerească, și, pe de altă parte, putem să ne îmbrăcăm cu nestricăciunea, așa cum o arată miile de Sfinți bărbați și femei și, desigur, Moaștele nestricate ale Sfinților Bisericii noastre. „Pentru Hristos pătimind până la moarte, o, Sfinților purtători de chinuri Mucenici, sufletele le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu și în toată lumea sunt cinstite moaștele voastre”, spune imnograful Bisericii.

Învierea lui Hristos, iubiții mei, constituie inaugurarea Împărăției lui Dumnezeu. La aceasta suntem chemați și noi astăzi de către Sfintele Femei Mironosițe și de către Iosif și Nicodim, pentru rugăciunile Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, cântând și zicând împreună cu imnograful: „Înnoiește, suflete, toate simțurile tale spre dumnezeiasca vedere, căci Hristos astfel voiește să se săvârșească înnoirile”.

Hristos a înviat!

După Sfânta Liturghie a urmat litania în jurul Bisericii și apoi inaugurarea sălii restaurate în care Preafericitul a

ținut această cuvântare în limba greacă:

„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Iubiți frați în Hristos, cinstiți membri ai Comunității, la praznicul de azi, bucurie și veselie pascală adaugă lucrarea de restaurare realizată în Sfânta Mănăstire din vechiul oraș al Arimateei de către Preacuviosul Arhimandrit Nifon, cel iubit nouă, cu ajutorul, firește, al celor care iubesc bună-cuviința casei Domnului, membri credincioși și generoși ai Comunității noastre.

Străvechea Patriarhie a Ierusalimului, împreună cu obștea aghiotaftă, au reușit de-a lungul veacurilor, pe de o parte să păzească Sfintele Locuri din Țara Sfântă, în general, și din Sfânta Cetate Ierusalim, în mod special și, pe de altă parte, să garanteze prezența creștină aici. Spunem aceasta deoarece prezența creștină în Țara Sfântă și în spațiul nostru mai larg, adică în Orientul Mijlociu, presupune o lucrare de apostolat, de slujire liturgică a Maicii tuturor Bisericilor, pe care „porțile iadului nu o birui” (Matei 16, 18). Conlucrarea dintre Patriarhie și cinstita voastră Comunitate, ce se face în duhul Bisericii și cu dragoste de Hristos, este urmare a progresului departamentului educațional, social și duhovnicesc al Comunității din Remli. „Voi sunteți sarea pământului. Dacă sarea va strica, cu ce se va săra?” (Matei 5, 13).

Conviețuirea pașnică cu locuitorii de aici, evrei și musulmani, constituie un exemplu vrednic de urmat. Ne bucurăm împreună cu voi pentru toate aceste bune lucrări și vă dorim ca lumina Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos să păzească cugetele și inimile voastre. Membrilor și președintelui Noii Comunități le dorim putere și reușită în lucrarea lor, asigurându-i de sprijinul nostru deplin. Hristos a înviat!

După aceasta a urmat masa de prânz oferită cu ocazia praznicului.

Din partea Secretariatului general

```
ngg_shortcode_0_placeholder"  
order_direction="ASC"  
maximum_entity_count="500"]
```

```
order_by="sortorder"  
returns="included"
```

<httpv://youtu.be/DXUJ2YFtLgM>